

таше сына си, толку сынъ стоеше безгласенъ.

Тога царь седна на столъ, и созва сички те велможы свои, за да чуютъ ученіе то сына нѣговаго. Удивлявахасе же сички те и недоумѣвахасе на негово то безгласіе и молчаніе. Тога рече царь велможамъ: говорете віе сыну моему. Негли се онъ бои отъ мене, и за това не говори. Тога и велможи те говориха детети думы сладки, и трудихасе да го направатъ да продума, но оно какво то и прежде молчеше.

Царь убо печаленъ бывши, опредѣли воины да идатъ, да найдатъ учителя му Синтипа. Они же отидевше и сосъ прилѣжаніе тѣрсивше го, не го найдоха. Тога царь рече велможамъ: Убо коя се види вамъ причина та на молчаніе то му; Единъ же отъ нихъ рече: види се, о царю, защо Синтипа му е далъ некая трава, за да бы могль буди бы да разумѣе и да научи учителство то му поскоро, и оная трава му е свезала языкъ: или отъ многу и жестоко наказаніе учителско се е случила тая вещь. На тыя убо дѣла гнѣвающуся царю и оскорблявающуся, дойде една отъ седмъ те жены царски, и видѣвши царя печална, рече му: Изволи, о царю, и дай ми сына си да го испытамъ азъ на единѣ, и мене тебе да каже причина та на молчаніе то: понеже и отъ прежде обычай имаше сички